

som var bleven afsluttet sidst i 50-erne, og som blev periferet, traadte ud i Livet ved Loven om Københavns Politis Omordning 11te Februar 1863. Det behøver den højtærede Minister ikke at erindre mig om, den husker jeg meget vel. Men den højtærede Minister har neppe bemærket, at han ved sine Udtalelser er kommen i Modstrid med det af ham selv forelagte Lovforslag om Domsmagtens Ordning, som i sin § 85 udtaler, at det *indtil videre* skal have sit Forblivende med de for Københavns Politi gældende Regler. Det er altsaa i selve Lovforslaget forudsat, at den nuværende Ordning ikke kan betragtes som endelig for Københavns Vedkommende. Det er ogsaa temmelig klart, at det maa være saa. Det Tilskud, Staten giver til Københavns Politi, er blevet fastsat i den nuværende Størrelse, men sikkert under Hensyn til, at København er den eneste Kommune i Landet, som faar et saadant Tilskud fra Statskassen. Naar Forholdene nu i Fremtiden blive ordnede saaledes, at der ikke bliver Tale om Tilskud, men saaledes, at Staten paa den ene eller anden Maade overtager en Del af Politiudgifterne, og som omtalt i Bilagene til Lovforslaget om Retsudgifterne i kriminelle Sager — de saakaldte Delinkventomkostninger — saa bliver naturligvis Spørgsmaalet om København atter at optage til Drøftelse. Det er abstrakt tænkeligt, at det Resultat, man saa vil komme til, vil blive ugunstigere for København end den nuværende Ordning; derom har jeg i dette Øjeblik ingen som helst Mening; men, som jeg sagde i mine første Bemærkninger, København maa blive stillet paa lige Fod med det øvrige Land, andet og mere har jeg ikke sagt. Dette har tidligere været Genstand for Diskussion mellem den højtærede Minister og mig, før han kom til at indtage en saa ophøjet Stilling som den, han nu indtager over for et menigt Medlem som mig. Men jeg tvivler ikke om, at den højtærede Ministers nuværende Stilling ogsaa vil give ham et nok saa frit og aabent Syn for, hvad der vil udkræves paa dette Omraade. Derimod gjorde det mig unægtelig en Smule ondt at høre, hvad den højtærede Minister sagde om mine Udtalelser angaaende Civilprocessen, fordi jeg deraf maatte slutte, enten, at den højtærede Minister ikke havde opfattet mine Udtalelser med den Opmærksomhed, som en Folketingsmand sætter saa megen Pris paa, eller ogsaa, at jeg maa have været særdeles uheldig med at udtrykke mine Tanker, det er selvfølgelig det

sidste, der er Tilfældet. Jeg maa erindre om, at jeg citerede med Bifald den højtærede Ministers Udtalelser om Muligheden af en stykkevis Gennemførelse af Lovforslaget efter de forskellige Landsdele i Overensstemmelse med de Udtalelser, som et af Kommissionens Medlemmer, Overretsassessor Thomsen, havde fremsat i Slutningen af det Bilag, der var trykt som Motiver til Lovforslaget om Domsmagtens Ordning. Det begynder Spalte 87 og fortsættes adskillige Spalter igennem. Jeg mindede da om, at Assessor Thomsens Tanker ikke blot gik ud paa at indføre Strafferetsprocessen stykkevis, men ogsaa paa at indføre Procesreformen som Helhed stykkevis, idet man begyndte med Straffeprocessen og derefter indførte Civilprocessen. Det var den Tanke, jeg støttede, og jeg udtalte da — det var i alt Fald min Mening — at man ved, at de ny Domstole traadte i Kraft og Virksomhed, og ved en yderligere Diskussion om Sagen, vilde kunne give Tid til at adsprede den Uvillie, som mig bekendt — hvad der forekommer mig rigtigt at sige — var til Stede i adskillige Sagførerkredse mod Reform af Civilprocessen. At jeg ikke hørte til dem, der vare uvillige stemte mod denne Reform, eller som kunde ønske denne Procesomordning skudt ud i en fjern Fremtid, troede jeg laa tilstrækkeligt i, at jeg lige over for en saadan mig bekendt Modstand nævnte de Fordele, som en Civilproces vil indføre, og som man efter min Overbevisning ikke kan indføre ved at lappe paa det bestaaende. Nu vel; det er muligt, at jeg er kommen til at udtrykke mig noget for stærkt om selve Udsættelsen, men at det ikke har været inden for min Tanke, kan jeg bevidne, og jeg tror heller ikke, det ligger i mine Ord. Det er mig ogsaa bekendt, at der er ærede Medlemmer i denne Sal, som ikke have opfattet mine Ord paa samme Maade som den højtærede Minister.

Jeg sagde før, at der endnu er et Forhold, jeg ønskede at omtale, idet jeg vilde sætte Pris paa, at det høje Ting ikke paa Forhaand vilde tage Standpunkt hverken for eller imod. Det er med Hensyn til Landsretternes Antal og med Hensyn til de Steder i Landet, hvor man vil give dem Hjem. Med Hensyn til deres Antal, vilde jeg anse det for meget ønskeligt, saaledes som ogsaa den højtærede Minister udtalte, at man lader det blive ved Forslagets to Landsretter. Jeg tvivler meget paa, at vi ville være i Stand til at rejse de personlige Kræfter af Dommere og Sagførere, som ville være nødvendige til en 3die Lands-